

РЕШЕНИЕ

№ 2370

гр. С., 10.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 31 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВ В. СТОЯНОВ

при участието на секретаря ГЕРГАНА Н. БАРАКОВА
като разгледа докладваното от МИРОСЛАВ В. СТОЯНОВ Гражданско дело
№ 20231110119325 по описа за 2023 година

Предявени са искове от Т. Х. М., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ул. „П. П.“ № 15, вх. Б, ет. 4, ап.14, срещу „Ф. Б.“ ЕООД, ЕИК: *****, седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Д. Н.“ № 28, ет. 2, ап. 40, както следва:

1. за прогласяване нищожност на договор за предоставяне на поръчителство № ***** от 03.11.2021 г., сключен между страните по делото във връзка с договор за паричен заем № ***** от 03.11.2021 г., сключен между ищеца и „И А М“ АД, а именно:

- по чл. 26, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 и чл. 19, ал. 4 ЗПК – поради противоречие със закона;

- по чл. 26, ал. 2, предл. 4 ЗЗД, вр. чл. 22 ЗПК – поради липса на основание като обезпечаващ нищожна сделка;

- по чл. 26, ал. 1, предл. 3 ЗЗД – като противоречащ на добрите нрави, както и

2. по чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД – за осъждането на ответника да заплати на ищеца сумата от 1821,38 лв. *(след допуснато увеличение на иска на основание чл. 214 ГПК с протоколно определение от 08.01.2024 г.)*, представляващо недължимо платена сума по нищожен договор за предоставяне на поръчителство № ***** от 03.11.2021 г., сключен между страните по делото, ведно със законната лихва от 11.04.2023 г. до изплащане на вземането.

Ищецът твърди, че на 03.11.2021 г. между него и „И А М“ АД бил сключен договор за паричен заем № *****, по силата на който последният предоставил на

ищеца заем в размер на 2500 лв. Съгласно чл. 4 от договора за паричен заем, следвало да осигури обезпечение под формата на: две физически лица – поръчители, които да отговарят на различни условия; банкова гаранция или одобрено от заемотателя дружество – гарант, което предоставяло гаранционни сделки. Сочи, че във вр. с чл. 4 от договора за паричен заем, на същата дата сключил с „Ф. Б.“ ЕООД договор за предоставяне на поръчителство № *****, по силата на което ответното дружество поело задължение да обезпечи пред „И А М“ АД задълженията на заемателя, а последният – да заплати на ответника възнаграждение, чието плащане било разсрочено заедно с месечната вноска по договора за заем, а „И А М“ АД било овластено да приеме плащането на възнаграждението за ответника. Ищецът твърди, че е платил изцяло възнаграждението по този договор. Излага, че договорът за паричен заем представлява договор за потребителски кредит и попада в обхвата на ЗПК, а договорът за предоставяне на поръчителство е акцесорен на него, поради което действието му е предпоставено от валидността на договора за кредит или отделни негови клаузи, още повече че договорът за кредит и договорът за поръчителство са подписани от едно и също лице в качеството му на представляващ заемотателя и гарантиращото дружество, а кредиторът и ответникът са свързани лица, защото собственик на капитала на „Ф. Б.“ ООД е дружеството-кредитор, поради което двете правоотношения следва да се разглеждат съвместно. Развива подробни съображения за нищожност на договора за паричен заем. Счита, че изискванията на чл. 4 от договора за кредит са неотменими изисквания за получаване на кредита, като на практика потребителят е бил лишен от избор дали да предостави обезпечение и какво да бъде то, а към него са поставени изначално неизпълними изисквания. С оглед предвидените възможности единствената достъпна за заемателя опция е било сключването на договор за поръчителство с избрано от заемотателя юридическо лице, което е свързано с него и на чийто капитал е едноличен собственик, а именно – „Ф. Б.“ ЕООД. Поради това изтъква, че разходът за потребителя по договора за предоставяне на поръчителство е сигурен за него и с невключването му в размера на ГПР са нарушени чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК и изискването на чл. 19, ал. 4 ЗПК, като уговореното възнаграждение по договора за предоставяне на поръчителство впоследствие подлежи на разпределяне като печалба на „И А М“ АД. Излага, че от съдържанието на договора е неясно кои точно разходи са включени в посочения ГПР и по какъв начин е формиран ГПР. Изтъква, че договорът за предоставяне на поръчителство е изначално лишен от основание, тъй като срещу заплащане на възнаграждението по него ищецът не е получил насрещна престация, защото в случай на изпълнение на ответното дружество то има право на регрес срещу него за пълния размер на платеното, поради което просто задължението му ще бъде прехвърлено от едното на другото дружество, като се касае за свързани дружества. Счита, че договорът за предоставяне на поръчителство е нищожен поради противоречие с добрите нрави, защото с него не се цели реално обезпечаване на

договора за заем, а единствено допълнително оскъпяване на договора за заем, което обаче е уговорено по друго правоотношение, за да се избегнат ограниченията на чл. 19, ал. 4 ЗПК. Изтъква, че възнаграждението по договора за предоставяне на поръчителство надвишава половината от сумата по отпуснатия заем, с което са нарушени принципите на добросъвестност и справедливост и са накърнени добрите нрави. Поради изложеното счита, че договорът за предоставяне на поръчителство е недействителен, а платеното възнаграждение по него е недължимо. Поради тези и останалите подробно изложени съображения моли съда да признае за установено в отношенията му с ответника нищожността на процесния договор за поръчителство, както и да осъди ответника да му заплати сумата от 50 лв. – частично от 1500 лв., представляващ недължимо платена сума по недействителен договор за поръчителство № ***** от 03.11.2021 г., сключен между страните по делото, ведно със законната лихва от 11.04.2023г. до изплащане на вземането. Претендира разноски.

В срока за отговор ответникът „Ф. Б.“ ЕООД оспорва както допустимостта, така и основателността на предявените искове. Счита, че ищецът няма правен интерес от предявяване на установителни искове за прогласяване на нищожността на процесния договор. Счита, че договорът за предоставяне на поръчителство се регулира не от ЗПК, а от ТЗ. Оспорва твърденията на ищеца, че той е нищожен като лишен от основание, като изтъква, че за длъжника сключването му е с цел избягване на неблагоприятни последици от неизпълнение на задълженията му по договора за паричен заем, а за ответника – с цел получаване на възнаграждение. Оспорва договорът за предоставяне на поръчителство да накърнява добрите нрави, като се позовава на принципа на свободно договаряне и изтъква, че не е налице нееквивалентност на престациите, тъй като с процесния договор ответното дружество е поело задължение да отговаря с цялото си имущество солидарно със заемателя, като при неизпълнение от последния ще бъде ангажирана отговорността на поръчителя, а уговореното възнаграждение е по-малко от сумата на всички последици от неизпълнението на главното задължение по договора за паричен заем. Изтъква, че процесният договор е сключен доброволно от ищеца, като същият е възмезден предвид предмета на дейност на ответното дружество – сключването на гаранционни сделки. Сочи, че евентуалната нищожност на договора за заем е ирелевантна, още повече че ако той е недействителен, потребителят остава да дължи чистата стойност на кредита, от което следва, че той продължава да има главен дълг, а промените в съдържанието на правоотношението между кредитора и длъжника са непротивопоставими на поръчителя, защото отговорността му е функция на отговорността на длъжника такава, каквато е към момента на сключване на договора за поръчителство. Моли за отхвърляне на исковете. Претендира разноски и юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди събраните доказателства и доводите на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Като писмено доказателство по делото е приет договор за паричен заем № ***** от 03.11.2021 г. сключен между „И А М“ АД като заеодател и ищеца Т. Х. М. като заемател, по силата на който „И А М“ АД е предоставило на ищеца заем в размер на 2500,00 лв. (чл. 2 от договора), за което обстоятелство договорът има силата на разписка (чл. 3, ал. 2 от договора), тъй като в него заемателят изрично е декларирал, че е получил от заеодателя изцяло и в брой заемната сума. Договорът е подписан от страните по него, като автентичността на подписите не е оспорена по делото, поради което съдът приема, че от същия се установява, че ищецът е получил сумата от 2500,00 лв.

В чл. 2, т. 7 от договора е посочено, че общата сума, която заемателят се задължава да върне, е в размер на 2979,60 лв., която се състои от заемната сума и възнаградителна лихва, при фиксиран годишен лихвен процент (ГЛП) по заема от 35,00 % (чл. 2, т. 6 от договора) и годишен процент на разходите (ГПР) от 40,90 % (чл. 2, т. 8). Заемателят се задължил да върне заетата сума, заедно с договора възнаградителна лихва, на 26 двуседмични вноски всяка от по 114,60 лв., в срок до 04.11.2022 г., на посочения в договора падеж на всяка вноска.

От представения по делото договор за заем (чл. 4 от същия) е видно, че в тридневен срок от сключването му, ищецът е длъжен да предостави на заемателя едно от следните обезпечения: 1) две физически лица – поръчители, всяко от които да отговаря на следните изисквания: да представи служебна бележка от работодател за размер на трудово възнаграждение, нетния размер на осигурителния му доход да е в размер над 1000 лв., да работи по безсрочен трудов договор, да не е заемател или поръчител по друг договор за паричен заем, сключен с „И А М“ АД, да няма неплатени осигуровки за последните две години, да няма задължение към други банкови и финансови институции или ако има – кредитната му история в ЦКР към БНБ една година назад да е със статус не по-лош от „редовен“, поръчителят подписва договор за поръчителство; 2) банкова гаранция с бенефициер – заеодателя, за сумата от 2979,60 лв. със срок на валидност – 30 дни след крайния срок за плащане на задълженията по договора за заем; 3) одобрено от заеодателя дружество – гарант, което предоставя гаранционни сделки.

Между страните по делото не се спори, че между тях е бил сключен договор за предоставяне на поръчителство № *****/03.11.2021 г. във връзка с договор за паричен заем № *****/03.11.2021 г., сключен между ищеца и „И А М“ АД. Посочените обстоятелства са отделени с проекта за доклад по делото като безспорни и ненуждаещи се от доказване. Проектът за доклад е обявен за окончателен доклад по делото в проведеното открито съдебно заседание от 08.01.2024 г. Ето защо и на основание чл. 153 ГПК съдът приема осъществяването на отделените за безспорни факти за доказано. Посочените обстоятелства се установяват и от представения по делото договор за предоставяне на поръчителство № *****/03.11.2021 г., сключен между ответното дружество „Ф. Б.“ ЕООД и ищеца Т. Х. М..

Ответникът в качеството му на гарант поел задължението да издаде гаранция за плащане, за изпълнение на парично задължение в полза на „И А М“ АД с наредител – потребителят, с цел гарантиране за изпълнението на всички задължения на потребителя, възникнали съгласно договора за паричен заем, както и за всички последици от неизпълнението на потребителя по договора за заем (чл. 1, ал. 1 от договора). Посочено е в чл. 1, ал. 2 от договора, че гаранцията се издава от гаранта и влиза в сила в срок от 3 дни от подписване на договора, в случай че потребителят не изпълни задължението си по чл. 4, т. 1 и чл. 4, т. 2 от договора за паричен заем в указания срок да предостави обезпечение – поръчителство от две физически лица или банкова гаранция.

За поемане на задължението по договора в полза на гаранта „Ф. Б.“ ЕООД е уговорено възнаграждение в размер на сумата от 2298,40 лв., платимо от потребителя разсрочено, на вноски от по 88,40 лв., на уговорените в договора падежни дати (чл. 3, ал. 1 от договора). „И А М“ АД било овластено да приема плащания и за гаранта – ответник по делото, като дори е уговорено, че в случай че заплатената от потребителя сума е недостатъчна да покрие както вноската по договора за заем, така и тази към гаранта, с приоритет се погасяват задълженията към гаранта (чл. 2, ал. 3 от договора).

В открито съдебно заседание, поведено на 08.01.2024 г., съдът е отделил за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че ищецът е заплатил на ответника в изпълнение на процесния договор за предоставяне на гаранция № *****/03.11.2021 г. възнаграждение за поръчителство в размер на 1821,38 лв.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Предявени са искове по по чл. 26, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 и чл. 19, ал. 4 ЗПК; чл. 26, ал. 2, предл. 4 ЗЗД, вр. чл. 22 ЗПК; чл. 26, ал. 1, предл. 3 ЗЗД и чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД.

Сключеният между ищеца и „И А М“ АД договор е потребителски, поради което намира своята правна регламентация в Закона за потребителския кредит (ЗПК), като според легалната дефиниция, дадена в чл. 9 ЗПК, въз основа на договора за потребителски кредит кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане или всяка друга форма на улеснение за плащане, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, при които потребителят заплаща стойността на услугите, съответно стоките, чрез извършването на периодични вноски през целия период на тяхното доставяне.

Договорът за кредит и договорът за поръчителство са сключени при действието на ЗПК, като по делото няма доказателства, нито твърдение, физическото лице да е получило заемната сума за търговска или професионална дейност, поради което и ищецът има качеството „потребител“ по смисъла на закона, на основание § 13, т. 1 ДР на ЗЗП.

За да бъдат осигурени ефективни средства за защита на потребителите е необходимо, когато се изследва въпросът за няколко договора, които са сключени със свързани лица и между свързани лица, съдът да изследва релациите в отделните договори не като отделни правоотношения, които са независими едно от друго, а като една обща икономическа дейност. Следователно при множество правоотношения, когато те са със свързани лица или между такива, трябва на отделните правоотношения да се гледа като на едно правно и икономическо цяло, за да се постигне ефективната

защита на потребителя при проверката от страна на съда за спазване на императивните правила на закона и добрите нрави.

В конкретния случай, от служебно извършената справка в Агенция по вписвания – Търговски регистър се установява, че едноличен собственик на капитала на „Ф. Б.“ ЕООД е заемодателят „И А М“ АД. Следователно се касае за хипотеза на свързани лица по смисъла на § 1, т. 5 от ДР на ТЗ. Въз основа на изложените от ищеца фактически обстоятелства и наличните данни за хипотеза на свързани лица, съдът приема, че уговореното възнаграждение за предоставеното поръчителство представлява разход по договора за кредит, който следва да бъде включен при изчисляването на годишния процент на разходите (индикатор за общото оскъпяване на договора за кредит) – арг. чл. 19, ал. 1 и ал. 2 ЗПК. Този извод следва от разпоредбата на § 1, т. 1 ДР ЗПК, според която общ разход по кредита за потребителя са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Отделно от това, въпреки, че всеки един от представените договори – този за кредит и този за предоставяне на поръчителство, формално представляват самостоятелни договори, двата договора следва да се разглеждат като едно цяло, тъй като тази обвързаност се установява от сключването на договора за поръчителство в същия ден, в който е сключен договорът за кредит, както и с изричната уговорка за приоритетно изплащане на възнаграждението по поръчителството пред това по основното задължение по кредита, изрично посочено в чл. 3, ал. 3 от договор за предоставяне на поръчителство.

Съгласно разпоредбата на чл. 19, ал. 4 ЗПК, която има императивен характер, годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове или във валута, определена с постановление на Министерски съвет на Република България. Следователно лихвите и разходите по кредита не могат да надхвърлят 50 % от взетата сума. Клаузите в договор, надвишаващи определените по ал. 4 размери са нищожни – арг. чл. 19, ал. 5 ЗПК. В настоящия случай сумата по договора за заем е в размер на 2500,00 лв., а само възнаграждението по договора за гаранция, което е в размер на 2298,40 лв., представлява 91,94 % от сумата по заема, без да се включват останалите суми, формиращи ГПР. Ето защо може да се направи извод, че ГПР надхвърля 50 %. Така уговореното възнаграждение има значението на „скрита възнаградителна лихва“, която не е включена в оскъпяването на ползваната сума и която води до нарушение на императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4 ЗПК, а това от своя страна обуславя нищожност на уговорката за плащане на това възнаграждение (арг. чл. 19, ал. 5 ЗПК) и липса на основание за дължимост на това вземане. С оглед изложеното съдът намира, че разходът за възнаграждение на гаранта за обезпечаване вземанията на „И А М“ АД по процесния договор за потребителски заем, отговаря на поставените от ЗПК

изисквания, за да се включи в общия разход по кредита (Решение № 24 от 10.01.2022 г. на СГС по в. гр. д. № 7108/2021 г., Решение № 264616 от 09.07.2021 г. по в.гр.д. № 9991/2020 г. по описа на СГС, Решение № 260628 от 21.02.2022 г. на СГС по в. гр. д. № 2806/2021 г. и др.).

Макар формално договорът за паричен заем да покрива изискуеми реквизити по чл. 11, ал. 1 ЗПК, вписаните параметри не кореспондират на изискуемото съдържание по т. 10 – годишният процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя. Тази част от сделката е особено съществена за интересите на потребителите, тъй като целта на уредбата на годишния процент на разходите по кредита е чрез императивни норми да се уеднакви изчисляването и посочването му в договора и това да служи за сравнение на кредитните продукти, да ориентира икономическия избор на потребителя и да му позволи да прецени обхвата на поетите от него задължения. Затова и неяснотите, вътрешното противоречие или подвеждащото оповестяване на това изискуемо съдържание законодателят урежда като порок от толкова висока степен, че изключва валидността на договарянето – чл. 22 ЗПК. В този смисъл, като не е оповестил действителен ГПР в договора за кредит, кредитодателят е нарушил изискванията на закона и не може да се ползва от уговорената сделка, което обосновава извод за недействителност на договора за кредит на основание чл. 22 ЗПК поради неспазването на изискванията на чл. 11, т. 10 и 11 ЗПК (Решение № 261440 от 04.03.2021 г. по в.гр.д. № 13336/2019 г. на СГС, II-А въззив. състав, Решение № 24 от 10.01.2022 г. по в.гр.д. № 7108/2021 г. на СГС, III-Б въззив. състав и др.). Същевременно, договорът, сключен между потребителя и „И А М“ АД, и договорът, сключен между потребителя и „Ф. Б.“ ЕООД, се намират във взаимовръзка помежду си и като система от правоотношения между страните, поради което последиците от недействителността на договора за потребителски кредит неминуемо рефлектират и по отношение на договора за предоставяне на гаранция поради естеството на правоотношенията (Решение № 264616 от 09.07.2021 г. по в.гр.д. № 9991/2020 г. на СГС, Решение № 260628 от 21.02.2022 г. по в. гр. д. № 2806/2021 г. на СГС и др.)

Предвид изложеното, предявените искиове за прогласяване нищожността на процесния договор за предоставяне на гаранция следва да бъдат уважени като основателни, имайки предвид и че по гореизложените съображения процесния договор за предоставяне на гаранция се явява сключен в нарушение на изискванията за добросъвестност и справедливост, водейки до неравновесие в правата на страните по него, както основателно твърди ищецът.

На основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД даденото въз основа нищожен договор за предоставяне на гаранция № *****/03.11.2021 г. следва да се върне изцяло на ищеца.

С оглед изложеното, съдът намира, че предявените искиове са доказани по

основание и размер и следва да бъдат уважени изцяло.

Като законна последица от уважаване на иска по чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД върху сумата от 1821,38 лв. следва да се присъди и законната лихва, която върху първоначално предявения размер от 50,00 лв. се дължи от датата на подаване на исковата молба в съда – 11.04.2023 г., а за сумата от 1771,38 лв., представляваща разликата между увеличението по реда на чл. 214 ГПК размер и първоначално предявения такъв се дължи от датата на подаване на молбата по чл. 214 ГПК в съда – 12.12.2023 г., до окончателното плащане. Това е така, тъй като с първоначалната искова молба искът по чл. 55 ЗЗД е предявен като частичен, а с молбата от 12.12.2023 г. се прави искане за изменение на иска досежно увеличаване на размера му. С увеличаване на исковата претенция по реда на чл. 214, ал. 1, изр. 3, предл. 1 ГПК вземането се заявява за защита в останалата му част, която до този момент не е била предмет на делото.

При увеличение размера на иска същият се счита предявен за увеличената част от датата на подаване на молбата за изменение на размера на иска (Решение № 1207 от 27.01.2009 г. на ВКС по гр. д. № 5202/2007 г., II г. о.; Решение № 6 от 15.03.2012 г. на ВКС по т. д. № 20/2011 г., I т. о.; Решение № 3205 от 25.XII.1972 г. по гр. д. № 2364/72 г., I г. о.). Ето защо по отношение на увеличението размер съдът е сезиран и искът се счита за предявен с подаване на молбата по чл. 214, ал. 1 изр. 3, предл. 1 ЗЗД.

По разностите

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът има право на разноски от 145,72 лв. - държавна такса по исковете.

На процесуалния представител на ищеца следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение за осъществяваното безплатно процесуално представителство на основание чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1, т. 2 ЗАДв., като възражението на ответника по чл. 78, ал. 5 ГПК е основателно. Съдът, като взе предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото, обема на извършените процесуални действия, броя на проведените открити съдебни заседания, както и материалния интерес по делото, намира, че на пълномощника на ищеца следва да се присъдят разноски в размер на 400,00 лв. (чл. 7, ал. 2, т. 1 НМРАВ). Следва да се посочи, че върху така определената сума не може да се начислява ДДС (Определение № 917 от 2.5.2023 г. по ч.гр.д. № 1323/2023 на ВКС).

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО между ищеца Т. Х. М., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ул. „П. П.“ № 15, вх. Б, ет. 4, ап.14, и ответника „Ф. Б.“ ЕООД, ЕИК: *****, седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Д. Н.“ № 28, ет. 2, ап. 40, че договор за предоставяне на гаранция № *****/03.11.2021 г., сключен между „Ф. Б.“ ЕООД и Т. Х. М., е нищожен на основание чл. 26, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 и чл. 19, ал. 4 ЗПК поради противоречие със закона, на основание чл. 26, ал. 2,

предл. 4 ЗЗД, вр. чл. 22 ЗПК поради липса на основание като обезпечаващ нищожна сделка, и на основание чл. 26, ал. 1, предл. 3 ЗЗД – като противоречащ на добрите нрави.

ОСЪЖДА „Ф. Б.“ ЕООД, ЕИК: *****, седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Д. Н.“ № 28, ет. 2, ап. 40, да заплати на Т. Х. М., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ул. „П. П.“ № 15, вх. Б, ет. 4, ап.14, на основание чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, сумата от **1821,38 лв.**, представляваща заплатено от ищеца Т. Х. М. на ответника „Ф. Б.“ ЕООД възнаграждение по сключен между тях нищожен договор за предоставяне на гаранция № ***** от 03.11.2021 г., ведно със законната лихва от 11.04.2023 г. върху сумата от 50,00 лв. и от 12.12.2023 г. върху сумата от 1771,38 лв., до изплащане на вземането.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „Ф. Б.“ ЕООД, ЕИК: *****, седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Д. Н.“ № 28, ет. 2, ап. 40, да заплати на Т. Х. М., ЕГН: *****, адрес: гр. С., ул. „П. П.“ № 15, вх. Б, ет. 4, ап.14, сумата от **145,72 лв.** – разноски по делото.

ОСЪЖДА на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв. „Ф. Б.“ ЕООД, ЕИК: *****, седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Д. Н.“ № 28, ет. 2, ап. 40, да заплати на Еднолично адвокатско дружество „Д. М.“, БУЛСТАТ: *****, представлявано от адв. Д. М., сумата от **400,00 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана в настоящото производство безплатна правна помощ и съдействие на ищеца Т. Х. М..

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването.

Съдия при Софийски районен съд: _____